

1

Toen Winona Farmington één oog opendeed, zag ze door het raam het witte wonderland waar ze het grootste deel van de winter bij wakker werd. Haar woonplaats Beecher, in de staat Michigan en twee uur rijden ten noorden van Detroit, telde slechts tienduizend inwoners. Het belangrijkste wapenfeit van het stadje was dat hier in de jaren vijftig – lang voordat Winnie was geboren – de op negen na dodelijkste tornado in de Amerikaanse geschiedenis had huisgehouden. Daarna was er feitelijk weinig meer gebeurd.

De andere helft van haar tweepersoonsbed was koud, wat betekende dat Rob al zeker een uur geleden was opgestaan om naar het vleesbedrijf te gaan waar hij werkte. Ze hoefde niet uit het raam te kijken om te weten dat hij niet de moeite had genomen de sneeuw te ruimen die vannacht was gevallen. Het huis waarin ze woonde, was het gezamenlijk eigendom van haar en haar zus Marje, die tien jaar ouder was dan zij. Toen hun moeder overleed, had Marje inmiddels een eigen gezin. Omdat zij en haar man Erik al een huis hadden, bleef Winnie in hun ouderlijk huis wonen.

Ze spraken af dat als ze het ooit zouden verkopen, ze de opbrengst gelijkelijk zouden verdelen. Maar voorlopig had Marje het geld niet nodig. Haar man runde een goedlopend loodgietersbedrijf. Het huis was een prima investering en zou waarschijnlijk alleen maar meer waard worden, dus had ze Winnie nooit gevraagd of ze het konden verkopen.

Rob had zijn eigen appartement, maar kwam daar eigenlijk alleen als ze ruzie hadden, of als hij tot laat uitging met zijn vrienden, te veel dronk en geen zin had om Winnie daar de volgende ochtend over te horen klagen. Meestal sliep hij bij Winnie thuis, maar hij deed er geen klusjes en voelde geen band met het huis. Hij hielp haar alleen met kleinigheden als ze daarom vroeg. Hij had wat kleren in haar kast hangen, maar niets al te persoonlijks en geen lievelingskleren.

Winnie was één keer uit Beecher ontsnapt, om Engels te studeren aan de Universiteit van Michigan in Ann Arbor en had genoten van haar studietijd. Ze had toen grote dromen gekoesterd, wilde na haar afstuderen bij een uitgeverij in New York gaan werken. Ze was daar met haar huisgenoten een paar keer geweest en hield van de stad. Maar aan het eind van haar derde studiejaar werd haar moeder ziek. Na de zomer leek het erop dat ze nog maar enkele maanden te leven had. Winnie wilde die resterende tijd bij haar moeder zijn. Ze hadden altijd al een hechte band gehad. Toen Winnie acht jaar was, ging Marje het huis uit zodra ze de middelbare school had afgerond en had ze haar moeder voor zichzelf. Ze genoten van de tijd die ze samen doorbrachten. Haar moeder had haar passie voor boeken op haar overgebracht: de geneugten van Jane Austen en de gezusters

Brontë – haar lievelingsschrijfsters – biografieën van beroemde mensen, geschiedenisboeken en moderne romans.

Winnie nam het eerste semester van haar vierde jaar vrij om bij haar moeder te zijn. Toen er tegen de kerstdagen nog geen verandering was, nam Winnie het tweede semester ook vrij. Na alle reuring die de universiteit haar bood, was het haar zwaar gevallen om terug te gaan naar een stil stadje waar nooit iets gebeurde. Terugkomen in Beecher voelde als een terugkeer naar haar kindertijd. Al haar aandacht ging naar haar moeder. Ze had geen eigen leven. Haar vriendinnen waren meteen na de middelbare school getrouwd, of naar Detroit verhuisd, om een betere baan te vinden dan ze in Beecher konden krijgen. Slechts een enkeling was gaan studeren. Sommige vriendinnen hadden inmiddels zelfs al kinderen en opeens had Winnie niets meer met hen gemeen. Zij had sowieso haar handen vol aan de zorg voor haar moeder.

Hoewel dat nooit met zoveel woorden werd gezegd, ging Marje er zonder meer van uit dat Winnie voor hun moeder zou zorgen. Ze maakte duidelijk dat ze daar als echtgenote en moeder van eerst één en later twee zoontjes geen tijd voor had. Omdat Winnie geen partner had en nog studeerde, kon ze volgens Marje haar plannen best even uitstellen en haar dromen op een laag pitje zetten. Winnie was de aangewezen verzorgster en wilde haar moeder niet teleurstellen. Zij had altijd zoveel voor haar dochters opgegeven. Bovendien wilde Winnie haar moeder aan het eind van haar leven niet in de steek laten. Ze hield van haar en wilde zo veel mogelijk tijd met haar doorbrengen.

Ondanks de pessimistische verwachtingen van de artsen,

bleef haar moeder als door een wonder nog zeven jaar leven. Ze knapte verschillende keren flink op, maar nooit zo lang dat Winnie haar studie weer kon oppakken. Ze streed een moedige strijd en overleed uiteindelijk toen Winnie zevenentwintig was. Tegen die tijd leek het te laat om haar studie af te ronden. Ze had een baan, een huis en een leven. New York en haar dromen stonden verder van haar af dan de maan. Ze had een tijdje in een restaurant achter de kassa gestaan en daarna een betere baan bij een plaatselijke drukkerij gekregen. Vier maanden na de dood van haar moeder had ze Rob leren kennen en sindsdien kabbelde haar leven min of meer rustig voort. Voor het werk dat ze deed had ze geen universitaire opleiding nodig. Ze had genoeg aan haar organisatievermogen en gezond verstand.

Het was amper te geloven dat Rob en zij al elf jaar een relatie hadden. Ze was niet smoorverliefd op hem, maar hij voelde vertrouwd en was niet veeleisend. Ze hadden het nooit over trouwen en keken niet vooruit – ze leefden in het hier-en-nu, aten de meeste avonden samen, gingen naar de film en spraken af en toe met vrienden af om te bowlen. Het was niet wat ze eigenlijk wilde, maar interessantere mannen had Beecher niet te bieden. Opeens sprong haar leeftijd in een sneltreinvaart van zevenentwintig naar negenentwintig jaar, en tijdens een etentje met Marje, Erik en Rob werd ze dertig. Vervolgens werd ze al net zo plotseling tweeëndertig en daarna vijfëndertig. Toen ze zevenendertig was, waren Rob en zij tien jaar samen. En nu, op haar achtendertigste, kon ze maar niet begrijpen waar de tijd was gebleven. Marje zei steeds dat ze moest trouwen en aan kinderen moest beginnen voordat het te laat was. Ze vergat voor het gemak

maar dat Winnie gedurende zeven jaar, cruciale jaren, in haar eentje voor hun moeder had gezorgd, omdat Marje had beweerd het te druk te hebben om haar te helpen. Winnie was er niet boos om, maar het had wel haar leven mede bepaald. Ze had een flink aantal jaren opgeofferd en die kreeg ze nooit meer terug.

Ze vroeg zich af of ze met Rob kinderen wilde. Zelf stond hij niet bepaald te trappelen om echtgenoot en vader te worden. Hij was negenendertig, en de meeste van zijn vrienden lagen na een huwelijk van vijftien of twintig jaar in scheiding. Marje en Erik hadden een fijn huwelijk en leken best gelukkig. Winnie wist dat haar zus één of twee keer was vreemdgegaan, al had Marje dat nooit toegegeven. Maar Beecher was klein; mensen roddelden nu eenmaal en Winnie had het geraden. Ze wist niet of Erik ervan wist of niet. Hij was een goede kostwinner, een buitengewoon leuke vader en ook nog eens coach van het juniorenteam waar hun zoons in zaten. Winnie zag Rob dat nog niet doen. Hij had al amper belangstelling voor zijn eigen neefjes en nichtjes, die hij als 'larven' bestempelde.

Winnie had eens in de *Cosmopolitan* gelezen dat vrouwen zich na hun achtentwintigste geen uitzichtloze relatie konden veroorloven, want dan liepen ze het risico er jarenlang in te blijven hangen en misten ze hun kans om te trouwen en kinderen te krijgen, misschien zelfs tot het daar te laat voor was. Je bent veertig voor je het weet, had het tijdschrift gewaarschuwd. Haar moeder had haar altijd aangespoord de ware te vinden en zich te settelen zolang ze nog in de bloei van haar leven was. Dat was ze nog steeds, nog net, maar ze had een relatie met een man die haar niet

in vuur en vlam zette, haar het grootste deel van de tijd als een vanzelfsprekendheid beschouwde en nooit tegen haar zei dat hij van haar hield. Het was niet zozeer een uitzichtloze relatie als een relatie die al jaren richtingloos doormoderde. Ze vroeg zich af of hij met haar zou trouwen als ze daarop zou aandringen, maar dat deed ze niet, omdat ze zich afvroeg of ze wel met hem wilde trouwen. Het was een relatie zonder franje: een doos snoep met Valentijnsdag (als hij eraan dacht), en hij vergat bijna altijd haar verjaardag, maar nam haar dan een paar dagen later mee uit eten (als hij tenminste tijd had). Waarom zouden ze trouwen als ze toch geen kinderen wilden? Zij was nog niet aan kinderen toe – eerst wilde ze uitzoeken hoe ze haar toekomst voor zich zag.

‘Nou, zoek dat dan maar snel uit,’ zei haar zus op bestraffende toon. ‘Anders word je straks op je vijfenveertigste of vijftigste eindelijk wakker en dan is het te laat, voor kinderen in elk geval wel. Het gaat sneller dan je denkt.’

‘Ik ben pas achtendertig,’ hielp Winnie haar herinneren.

‘Ja, natuurlijk! En het lijkt nog maar een week geleden dat je achtentwintig was. Je blijft niet eeuwig jong, Win.’ Marje liet nooit na Winnie erop te wijzen dat ze ouder werd – dat verzachtte haar besef dat zijzelf al tegen de vijftig liep. Het had lang geduurd voordat Marje in verwachting was geraakt, en haar zoons waren nu veertien en zeventien. Het waren leuke jongens die geen enkele ambitie toonden om uit Beecher weg te komen. Erik verwachtte dat ze allebei bij hem op de zaak zouden komen werken en daar hadden ze geen enkel bezwaar tegen. Ze hielpen hem al na schooltijd. Het was een rendabel bedrijf en de jongens waren geen

van beiden van plan om na de middelbare school door te leren, aangezien hun ouders dat ook niet hadden gedaan. Met haar drie jaar als studente was Winnie in haar familie een buitenbeentje. Ze was naar de universiteit gegaan voordat haar neefjes waren geboren en daarna had ze niets bijzonders met haar leven gedaan, dus was ze voor hen niet bepaald een lichtend voorbeeld.

Ze hield zich bezig met de dingen die ze leuk vond om te doen. Op de universiteit had ze uitgeblonken in het bijvak creatief schrijven en diverse korte verhalen geschreven. Ook was ze nog steeds dol op lezen en stond ze bij de plaatselijke bibliotheek bovenaan de lijst voor elke bestseller die uitkwam. Haar moeder had in het weekend vrijwilligerswerk in die bibliotheek gedaan. Voorlezen was daar een van haar favoriete bezigheden geweest. Bij de plaatselijke kinderen had ze bekendgestaan als ‘de verhalenmevrouw’. Toen haar moeder te ziek werd, had Winnie het voorlezen van haar overgenomen.

In eerste instantie had ze dat gedaan omdat haar moeder de kinderen die haar op zaterdagochtend in de bibliotheek verwachtten niet wilde teleurstellen. Winnie vond het heerlijk. Het bood haar de mogelijkheid om haar moeder te helpen en om alles wat zij haar had meegegeven met de kinderen te delen. Ze liet hen kennismaken met het sprookje ‘De rode schoentjes’, met *Charlotte’s Web*, *Stuart Little*, *De Kleine Prins*, *De geheime tuin*, *Onder moeders vleugels* en, voor de iets oudere meisjes, de boeken over de amateur-detective Nancy Drew. De kinderen waren dol op haar en Winnie kreeg de kans om de lievelingsboeken uit haar jeugd te herlezen. Ze kon, net als haar moeder, goed met kinderen

opschieten, al vond ze van niet. Marje zei altijd dat ze de boeken die hun moeder haar had voorgelezen maar saai vond terwijl Winnie ze tot grote vreugde van hun moeder had verslonden. Nu bracht Winnie elke zaterdagochtend twee uur in de bibliotheek door en zette zij als ‘de verhalenmevrouw’ haar moeders traditie voort. Dit was het enige contact dat Winnie met kinderen had, afgezien van haar neefjes, die net zo weinig belangstelling voor boeken hadden als hun moeder.

Paarden waren altijd Winnies andere hartstocht geweest, al sinds ze heel jong was. Een vriendinnetje van haar woonde op een boerderij waar ze mocht paardrijden en les kreeg. Ze reed goed, en de vader van haar vriendinnetje zei dat ze een natuurtalent was. Paardrijden vond ze heerlijk, maar wat ze het liefste deed, was naar paarden kijken. Ze voelde intuïtief aan wat een paard leek te denken of voelen. Ze was een keer de paardenbak in gelopen waar ze een paard hadden staan dat door de vorige eigenaar was mishandeld. Hij keek met wilde blik om zich heen, wierp iedereen af die probeerde op hem te rijden en trapte naar je als je te dichtbij kwam. De staljongens zeiden dat er niets met hem te beginnen was en dat hij zou worden doorverkocht, of erger. Winnie had zo met het paard te doen dat ze over de omheining was geklommen om bij het paard te komen. Ze had zachtjes tegen hem gepraat terwijl hij haar doodsbang maar onbeweeglijk aankeek. Hij stond zelfs toe dat ze hem aaide en schraapte met zijn hoef over de grond. Een van de hulpjes keek ontzet toe, maar durfde haar niet terug te roepen.

Na verloop van tijd lukte het Winnie hem te berijden, met een hoofdstel, maar zonder zadel. Daarna noemden ze

haar ‘de paardenfluisteraar’. Het werd bekend in Beecher dat ze goed was in het temmen van mishandelde paarden, en af en toe riep iemand haar hulp in. Ze vonden dat ze een gave had. Ze kreeg niet vaak de kans om er gebruik van te maken, maar het vermogen was er. Het leek alsof ze in het hoofd van een paard kon kruipen om zijn angsten te sus- sen. Paarden vertrouwden haar en werden rustig zodra zij in de buurt was.

Winnie trok haar flanellen pyjama uit en stapte onder de douche. Ze was lang en slank, had donker haar, lichtblauwe ogen en een roomkleurige huid. Hun moeder zei altijd dat ze net Sneeuwwitje was. Met betere kleren en een gelegen- heid om ze te dragen zou ze aantrekkelijk zijn geweest. Hun moeder was knap geweest, al had ze zich laten gaan toen ze op haar drieëndertigste weduwe werd. Haar man was tijdens een jachtongeluk om het leven gekomen. Marje had nog wel vage herinneringen aan hem, maar Winnie niet. Marje had zijn gespierde en robuuste bouw en was sinds de geboorte van haar kinderen flink aangekomen. Ze was jaloers op Winnies slanke gestalte, maar at te veel van de maaltijden die ze voor haar gezin bereidde om de kilo’s er weer af te krijgen. Op de middelbare school was ze gekozen tot *prom queen*, maar nu zag ze er tien jaar ouder uit dan ze was terwijl Winnie er juist jonger uitzag dan ze was. Win- nie was nooit *prom queen* geweest en dat kon haar niets schelen. Ze zat altijd met haar hoofd in de boeken.

Terwijl ze haar haren droogde, keek Winnie weer naar buiten. Ze probeerde in te schatten hoelang het zou du- ren voor ze de oprit sneeuwvrij had gemaakt. Ze deed het

bijna dagelijks, want in deze tijd van het jaar sneeuwde het vrijwel elke nacht. Rob had het best kunnen doen voordat hij naar zijn werk ging, maar dat deed hij nooit. Als ze het aan hem vroeg, hielp hij haar herinneren dat dit niet zijn huis was en dat hij daarom zijn auto in de straat parkeerde in plaats van op de oprit. Hij opperde dan dat zij dat ook kon doen.

Ze maakte snel een kom havermout klaar en dronk een kop koffie. Daarna deed ze haar parka en sneeuwlaarzen aan, pakte de schep uit de garage, trok haar handschoenen aan en ging aan het werk op de oprit. Het kostte haar een halfuur om genoeg sneeuw te ruimen, zodat ze haar SUV uit de garage kon rijden. Toch kwam ze slechts tien minuten te laat aan bij de drukkerij, waar ze als productiemanager alle grote projecten in goede banen leidde. Ze kon enorm goed organiseren en dankzij haar haalden ze al hun deadlines. Het werk was niet creatief maar wel noodzakelijk om het bedrijf op rolletjes te laten lopen. Het verdiende best redelijk en dat was de enige reden dat ze er bleef, want het werk op zich vond ze eigenlijk maar niks.

Hamm Winslow kwam zijn kantoor uit en keek haar boos aan. Hij was de eigenaar van de drukkerij en ze werkte al tien jaar voor hem. Haar beste vriendin Barb werkte er ook. Ze had niet zo'n belangrijke baan als Winnie, maar was erg visueel ingesteld en goed in het vormgeven van teksten.

‘Fijn dat je er nog voor de lunch kon zijn,’ zei Winslow sarcastisch. Hij had altijd een onaangename opmerking klaar en toonde geen respect voor zijn werknemers of wie dan ook. Hij was een akelige man.

‘Sorry, mijn auto was ingesneeuwd,’ zei Winnie vriendelijk.

‘Van wie niet? Verwachtte je soms dat je in Hawaï wakker zou worden? Sta dan wat vroeger op. Je komt niet nog eens te laat, hoor je?’ Tegen de vrouwen deed hij nog onaangener dan tegen de mannen, zonder dat iemand hem op zijn nummer durfde te zetten.

‘Sorry.’ Hij liep altijd te kniezen en te klagen. Niets ging hem ooit snel of goed genoeg, en hij schepte er genoeg in mensen publiekelijk op hun fouten te wijzen. ‘Hij is echt weer het zonnetje in huis,’ zei Winnie tegen Barb terwijl ze achter haar bureau ging zitten. Ze kenden elkaar al sinds de brugklas. Barb had een tweejarige hbo-opleiding gevolgd, maar leek daar niet veel wijzer van te zijn geworden. Ze had al vier jaar een relatie met Pete, een tandarts – ze hadden zich een paar maanden geleden verloofd en waren van plan om van de zomer te trouwen. Barb besteedde al haar vrije tijd aan het plannen van haar bruiloft. Ze zouden de receptie in het plaatselijke hotel houden. Na hun huwelijk wilde Barb haar baan opzeggen om voor Pete te gaan werken. Dan zou Winnie het in haar eentje van haar baas te verduren krijgen, niet iets waar ze naar uitkeek.

‘Iemand heeft een fout gemaakt, waardoor hij een grote opdracht voor de bank is misgelopen,’ fluisterde Barb. ‘Je had hem tien minuten geleden moeten horen brullen.’

Winnie glimlachte naar Barb. ‘Blij dat ik dat heb gemist,’ fluisterde ze terug en ze zette haar computer aan. Het voelde net als op de middelbare school toen ze naast elkaar in de klas hadden gezeten. Barb trok een lade open en wees naar drie bruidstijdschriften die erin lagen en Winnie schoot in de lach.